

Kladivo na čaroděje

JIŘÍ PAVLOVSKÝ UVÁDÍ

KLADIVO NA DÉMONY

10

JIŘÍ PAVLOVSKÝ

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

***Kladivo
na čaroděje***

KLADIVO NA ČARODĚJE

1. Jiří Pavlovský: *Magie pro každého*
2. Jiří Pavlovský: *Město mrtvých*
3. Ondřej S. Nečas: *Kruté stroje*
4. Dušan D. Fabian: *Sonáta pro Azazela*
5. Jiří Pavlovský: *Výtah do pekla*
6. Jakub Mařík: *Drsné sny*
7. Ondřej S. Nečas: *Síť přízraků*
8. Martin D. Antonín: *Pekelná šleha*
9. Darek Šmíd: *Žrádlo pro psy*
10. Jiří Pavlovský: *Kladivo na démony*

Připravujeme:

11. Jan Hlávka: *Bůh strachu*

JIŘÍ PAVLOVSKÝ

Kladivo na čaroděje

KLADIVO NA DÉMONY

Copyright © Jiří Pavlovský, 2016
Cover Illustration © Lubomír Kupčák, 2016
Cover Art © Lukáš Tuma, 2016
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2016

ISBN (e-pub) 978-80-7557-259-2
ISBN (mobi) 978-80-7557-260-8
ISBN (pdf) 978-80-7557-261-5

Kladivo na čaroděje

*Praha je magické město – a ta magie vás může zabít.
V tom lepším případě.*

Když vám teče do bot, když vás pronásledují přízraky – koho zavoláte?

Tým Felixe Jonáše určitě ne. Pokud už by přece jen přijeli, tak vás nechají pekelným silám napospas, aby vám pak mohli vybílit byt. Jenže někdy je situace tak zoufalá, že vám nezbyvá nic jiného, než obrátit se na lidi, kteří jsou naprosto odepzaní – a doufat, že to přežijete.

Série *Kladivo na čaroděje* vás zavede do našeho světa, jak ho neznáte... a jak ho ani netoužíte poznat. Alespoň ne na vlastní kůži. Světa magie, temných přízraků, oživlých mrtvol, zabijáků, démonů, psychopatů, nekrofilů, upírů – a to mluvíme jen o kladných hrdinech. Ti, proti kterým bojují, jsou ještě mnohem horší...

Felix Jonáš ležel na posteli v hotelovém apartmánu a přepínal kanály na přávé televizi vmáčknuté do ještě přávějšího šatníku. Baterie na ovladači byly už skoro vybité, a tak vždycky chvíli trvalo, než se televize dala ukecat a změnila kanál. Ne, že by byl v programech nějaký velký rozdíl. Polovina nabízela reality show, druhá reklamy na reality show.

Felix hlasitě zívá a v té chvíli někdo zatukal na dveře. Byl to tak nečekaný zvuk, že se Felix jen otočil na bok a chvíli čekal, jestli se bude opakovat. Jestli to nebyla jen sluchová halucinace.

Klepání se změnilo v bušení.

„No jo, už jdu,“ řekl Felix a posadil se na posteli. Na hubeném vysokém těle měl navlečené jen trenýrky a tričko, a protože se mu nechtělo oblékat, sebral z koupelny bílý hotelový župan a nazul si boty. Program v televizi uvízl na zpravodajství. Ztišil zvuk.

Přemítal, kdo by ho tu mohl hledat. Nikdo netušil, že se utábořil zrovna v tomhle hotelu na Malé Straně. A jen těžko by ho někdo známý hledal právě tady, na Felixovy poměry to bylo dost nóbl prostředí. Pokoje byly sice tak malé, že člověku dělalo problém otevřít v nich krabičku zápalek, ale zato měly vlastní balkon. To už zavánělo luxusem.

Možná v recepci přišli na to, že jeho kreditní karta hlásí plus jen díky zásahu magie.

Zavázal pásek od županu, vyšel na chodbičku před ložnicí a otevřel dveře.

Chlap, co v nich stál, je skoro dokonale vyplňoval a zakrýval své menší kolegy, kteří postávali za ním. V obří levačce držel červenou krabici, tak akorát na malý dort. Nebo pánský klobouk.

„Ano?“ řekl Felix Jonáš a zkoušel si tipnout, kolik jich na chodbě stojí. Pět? Šest?

„Felix Jonáš?“ zachrčel obr hlasem, který rozdrnčel skleničky na nočním stolku.

„Tak to mám v obcance,“ řekl Felix Jonáš. „Co potřebujete?“

Obr vytáhl zpod koženého kabátu brokovnici.

„Aha,“ řekl Felix a praštil dveřmi. Nad hlavou mu prolétly dřevěné třísky. Felix se odrazil nohou od stěny a zapadl do ložnice. Výstřel ho ohlušil, ale stejně teď nějaký čas neplánoval jít na koncert vážné hudby, takže žádná škoda.

Prolétl pokojem, přeskočil postel a vrazil na balkon. Nezaštavoval se. Odrazil se od zábradlí a skočil.

Prolétl v bílém županu, jako inverzní Batman, nad úzkou uličkou a korzujícími turisty – než prorazil okno na protější straně ulice a v záplavě střepů dopadl parakotoulem na koberec, srazil konferenční stolek a zarazil se o dveře.

„Au,“ konstatoval. Na balkoně jeho hotelového pokoje stáli lidé s pistolemi. Nestříleli. Ukazovali si na rozbité okno v protějším domě, pak se otočili a zmizeli uvnitř.

Teprve teď si Felix všiml, že v pokoji není sám. Na pohovce seděl muž, čirou náhodou také v trenýrkách a tričku, a v ruce držel plechovku s pivem. V televizi prolézal Bruce Willis ventilací.

„Dobrý vkus,“ pochválil Felix muže. Útočníci zmizeli z balkonu, tudíž běží dolů, aby mu zatarasili únikovou cestu. Mohl by zkusit utéct po střeších, ale než by se na střechu dostal, ztratil by veškerý svůj náskok. Takže...

Felix se rozběhl zpátky k oknu. Odrazil se od parapetu a skočil. Bílý župan za ním vlál, když letěl nad ulicí, s rukama napřaženýma před sebou. Okraj balkonu se k němu blížil... a pak začal pomalu a neodvratně stoupat nahoru. Nezvládně to, nedoskočí...

Prsty mu bolestivě narazily do kovového zábradlí těsně nad kamennou podlahou. Levačkou se mu podařilo zachytit. Div mu to nevyrvало rameno z kloubů, ale udržel se. Vyhoupl se na balkon a byl zpátky ve svém pokoji. Na chodbě uslyšel dusot nohou, jak útočníci kvaltovali, aby si na něj počkali před barákem. Felix vyrazil za nimi.

Běželi dolů po schodech, dupali, mávali pistolemi a křičeli na sebe něco v jazyce, který Felixovi zněl stejně, jako když se snažíte udusit astmatického penzistu. Jedno bylo jisté. Tohle nebyla lidská řeč.

Felix doběhl posledního z útočníků, sevřel mu předloktím levačky krk a pravou ho chytl za ruku s pistolí. Útočník byl tak překvapený, že ho ani nenapadlo vzdorovat. Felix mu napřáhl ruku s pistolí a ukazováčkem stiskl mužův prst na spoušti. Běžce před ním zasáhla střela přímo do hlavy a svalil se na protější stěnu schodiště. Felix zmáčknul spoušť podruhé a z hrudi dalšího vytryskl proud krve.

To už začal muž v jeho objetí vzdorovat, a tak Felix radši prudce trhnul levačkou a zlomil mu vaz.

Výhoda překvapení právě vypršela. Felix vypáčil pistoli z ruky mrtvého a prudce do něj kopl. Tělo se svalilo dolů, vstříc dalším dvěma střelcům. Uskočili stranou, což Felixovi stačilo. Dva výstřely. Dva mrtví. Alespoň tedy doufal. Nevěděl, proti komu stojí – třeba tihle považují kulku do hlavy za něco na způsob pozdravu.

Obrovi, který už se blížil k přízemí, došlo, že něco není v pořádku, otočil se a vyrazil zpátky nahoru. V jedné ruce držel brokovnici, v druhé tu červenou krabici. Felix po něm vypálil, ale kulka se od obra s kovovým zadrnčením odrazila. Tohle nevypadalo na neprůstřelnou vestu. Tohle vypadalo na neprůstřelného svalovce. Nějaká vylepšená verze golema.

Obr zaváhal, pak odhodil krabici přes zábradlí a popadl brokovnici oběma rukama. Teď už mohl nejen střílet, ale i mířit. To bylo špatné. Na schodišti nebylo moc kam uhnout. Felix sebou švihl na schody a výstřel mu prolétl nad hlavou. Obr zamířil níž.

Felix sjel po zádech po schodech až k mrtvému tělu jednoho z útočníků. Nadzdvihl ho, přitiskl mu zbraň k zátylku a vyprázdnil do něj zásobník pistole. Obličej mrtvého explodoval a krvavý aerosol spolu s kulkami se rozprskl obrovi do obličeje. Mozek a krev ho oslepily. Povolil stisk na zbrani a oťel si oči. Brokovnici držel za spoušť, takže Felixovi stačilo jen za ni chytit, protočit a trhnout.

Obr se zapotácel, chvíli se marně snažil nahmatat chybějící polovinu obličej, než to vzdal a složil se na hotelové schodiště.

Felix mu brokovnici zabavil. Mohla by se hodit, kdyby na něj ještě někdo čekal. I když příště by se možná měl před stílením nejdřív zeptat, co jsou vlastně zač a proč ho chtějí zabít.

Jenom tak, pro změnu.

* * *

„Chtěli mě zabít,“ řekl Felix, když seděl u Klaudie v bytě. Na sobě měl pořád župan, který byl překvapivě stále ještě celkem bílý. Pásek měl povolený, takže dával světu na odiv pruhované trenýrky.

Za oknem prohoukala sanitka.

„Kdo?“ zeptal se Walter. „Módní policie?“

„To právě nevím. Vtrhli do pokoje a snažili se mě zabít. Nedali mi oficiální vyrozumění.“

„Dneska nemá nikdo smysl pro dekórum,“ řekl Vincenc.

Felixe se začalo zmocňovat podezření, že v tomhle pokoji se pochopení nedočká. Walter, malý, obézní a oblečený podle módních žurnálů tak někdy z počátku devatenáctého století, seděl na židli a šířil kolem sebe puch rozkladu a vlhké hlíny. Na člověka, který žil na hřbitově a své sexuální družky si vykopával a oživoval, měl poměrně velké ego. Do jeho myšlenek se málokdy vešlo něco víc než Walter sám. Vincenc byl... prostě Vincenc. Hubený typ s dlouhými vlasy a brýlemi s tenkou obroučkou, v manšestrácích a neforemném svetru vypadal jako něco, co by vzniklo, kdyby se Satan pokoušel vyrobit si svého vlastního hippísáka.

Jediný, kdo se do debaty zatím nezapojil, byla Klaudie. Jenom na ni se dalo trochu spolehnout. Platinový přeliv, špičatá brada a pár promile v krvi. Možná jen díky nim stále ještě vydržela být dobrým člověkem. Za střízliva to bylo o dost náročnější.

„Takže, máme úkol. Přijít na to, kdo mě chtěl zabít.“

„Tak to máme komplet Českou republiku a pár přilehlých oblastí,“ řekl Vincenc.

„V podstatě je podezřelý každý, koho jsi v životě potkal,“ doplnil Walter.

„Plus pár lidí, kteří o tobě jen slyšeli.“

Felix zvedl ruku v obranném gestu. „Dobře, dobře. Chápu. Jsem v kolektivu oblíbený. Ale stejně bychom to potřebovali nějak osekát. Na lidi, kteří mě chtějí zabít tak moc, že si na to najmou celé komando, včetně jednoho golema.“

„Neříkal nic?“

„Nebyl čas na pokec.“

„Tak se jich nezapomeň zeptat příště,“ poradil mu Vincenc.

„Příště?“

„Jasně. Přece sis nemyslel, že to tímhle skončí?“

Felix Jonáš si přesně tohle myslel, ale nehodlal to přiznávat. Dávalo to smysl. Útočníci ani nevěděli, jak vypadá, jen dostali instrukce. Ať je najal, kdo chtěl, prostě sáhne do peněženky a pořídí si další skupinu zabijáků. Jen tentokrát o něco lepších. Felix bude muset zjistit, co jsou zač. A to dřív, než si dají opáčko.

„Dělal jsi teď někdy něco?“ zeptala se Klaudie.

„Co tím myslíš?“

„Že po tobě jdou zrovna teď.“

Felix přemýšlel. Napadla ho spousta věcí, pro které by ho chtěl někdo zabít. „Předpokládám, že nikdo z vás jste teď podobný problém neměli?“

Vincenc se zamyslel. „Ne, nevzpomínám si, že by po mně v posledních dnech někdo střílel. Ale hodně hulím, takže moje paměť není zrovna nic extra.“

„Myslíš, že půjdou i po nás?“ rozhlédl se opatrně Walter.

„Dávalo by to smysl,“ řekla Klaudie. „Pracujeme spolu. Pokud jdou po Felixovi, mohli by jít i po nás.“

Ulicí se znovu rozlehlo houkání sanitky.

Červená krabice. Ten golem měl v ruce červenou krabici. Netáhl ji s sebou jen tak. Co se s ní stalo? Odhodil ji pryč, aby mu nepřekážela. Kdyby našel čas podívat se, co v ní bylo...

„Viděli jste teď někoho s červenou krabicí?“

„Počítá se do toho i Santa Claus?“ zeptal se Vincenc.

„Ne.“

„Tak neviděl.“

„Kde jsi teď viděl Santa Clause?“ zeptala se Klaudie.

„Na záchodku na Hlavním nádraží,“ řekl Vincenc.

„Co dělal Santa Claus na záchodku na Hlavním nádraží?“ sondovala Klaudie.

„Močil,“ odvětil Vincenc zaskočený Klaudiinou nechápavostí.

„Hej!“ ohradil se Felix. „Tady. Věnujeme se *mně*.“

„Máš na sobě župan,“ všiml si Vincenc.

„Správně,“ pochválil ho Felix.

Walter před sebe položil tužku a papír. „Musíme pracovat systematicky. Za prvé. Jde jen o Felixe, nebo o nás všechny? To je nejdůležitější.“

„Nebud' vyklepanej,“ odfrkl si Vincenc.

„Nejsem vyklepaný. Jestli jdou po nás po všech, tak to zužuje pátrání. Musí se to týkat něčeho, co jsme v poslední době dělali. Pokud ale jdou jen po Felixovi, tak to klidně může být i něco osobního. Osobního a starého.“

Vincenc pokrčil rameny. „Tak budeme muset počkat, koho budou chtít zabít jako dalšího.“

„Třeba nikoho,“ oponovala Klaudie. „Třeba to byl jen osamocený pokus.“

„Nestraš,“ řekl Vincenc.

„Červená krabice,“ řekl Felix. „Musí mít nějaký význam. Ale jaký?“

Na nějaké přemýšlení nezbyl čas. Zazvonil mu mobil a ohlásil masakr.

* * *

Zhruba ve chvíli, kdy Felix prováděl skoky z balkonu a okna, provozoval Matěj Koníček něco podobného. V jeho případě však šlo spíš o pád. Ještě stihl hmátnout rukou do prázdna, a než vůbec dokázal vykřiknout, dopadl na zem.

Kámoši stáli na balkoně ve čtvrtém patře a zírali na něj. Když se pohnul, doširoka otevřeli oči.

„Ty vole, ty seš živej!“ vykřikl Čeněk.

Na to, aby odpověděl, neměl Matěj dost kyslíku v plicích.

„Mám zavolat sanitku?“ navrhl Bořek.

„Neblbni, vole,“ zpražil ho Čeněk. „Žádná panika, ne? Má zavolat sanitku?“ zakřičel na Matěje.

Matěj se posadil a vydechnul. Kosti zaskřípěly, ale nezdálo se, že by měl něco zlomeného. „Do... dobrý,“ řekl.

„Vidíš, blbče,“ řekl Čeněk Bořkovi. „Je v pohodě.“ Pak zarával na Matěje. „Ty vole, ty seš fakt debil, vole!“

„Díky,“ řekl Matěj a zkusil se postavit. Šlo to. Čeněk ale pokračoval.

„Vážně debil. Mohs bejt mrtvej!“

Bořek zmizel z balkonu a za chvíli už stál u Matěje a obcházel ho jako pouťovou atrakci.

„Měl bys jít k doktorovi,“ pokračoval trochu zadýchaně. „Můžeš mít nějaký vnitřní zranění. Někáký krvácení nebo tak?“

Matěj se prohlédl. „Ne, nic.“

„Tak vidíš,“ odfrkl si Čeněk, který už taky stihnul seběhnout dolů. „Jenom děláš paniku.“

„Ty vole,“ rozcílił se Bořek. „Je to vnitřní zranění, tak krvácí dovnitř, ne? Teď to bude v pohodě, ale možná se mu žaludek plní krví a nakonec se v ní utopí. Viděl jsem vo tom pořad.“

„Neříkej, že se díváš na něco jinýho než na péčko,“ řekl Matěj.

„Vidíš,“ řekl Čeněk. „Je v pohodě.“ Kývl na Matěje. „Tak co, půjdeš nahoru? Nebo zůstaneš trčet dole?“

Matěj vyšel nahoru. V pohodě. Ale tohle už znal. Tělo začne bolet až ve chvíli, kdy naběhnou modřiny a ozvou se naražené svaly.

„V pohodě?“ ujistil se znova Bořek.

„Jo..., ale přes balkony už přeskakovat nebudu. Za to mi dostat se k Málkovy nestojí.“

Čeněk pokrčil rameny. „Jak chceš. Tvoje chyba. Kdy se znova naskytne příležitost, že naše školní sexbomba nebude doma a nechá otevřené dveře na balkón... Ale v pohodě, když jsi srab.“

„Tak si tam skoč sám!“

„Ty máš tu čest, že vedle ní bydlíš. Ty máš tu čest, že můžeš odpanit její bejvák, když už ti to s Málkovou nevyšlo.“

„To se ti hodí do krámu, co?“

„Si piš,“ řekl spokojeně Čeněk.

Matěj vyšel na balkon. Ne. Znova už to zkoušet nebude. Mezera mezi balkony mu najednou připadala obrovská, téměř nepřekonatelná. A to si ještě před chvílí myslel, že ji dokáže snadno překročit.

O hodinu později zazvonil Felixovi mobil.

* * *

Ulicí plnou mrtvých těl kráčel muž v županu. Policista hlídající místo činu si pořád ještě v hlavě přehrával okamžik, kdy ten muž vytáhl z kapsy županu policejní průkazku a vyžádal si vstup dovnitř, a pořád si to nějak nemohl srovnat. S mužem v županu šla docela hezká holka s platinovým přelivem, špičatou bradou a s omluvným výrazem na tváři.

„Co se tu stalo?“ řekla Klaudie, když už byli oba z doslechu hlídkujícího policisty.

Felix po ní vrhl pohledem. „Jsem tady stejně dlouho jako ty. Jeli jsme sem spolu, vzpomínáš?“

„Na to se nedá zapomenout. Vážně se nechceš převlíknout do něčeho normálnějšího?“

Felix zhodnotil svůj župan. „Sekne mi. Myslím, že mi dělá pěknou postavu. Možná tím začnu novou módu.“

„Pochybuju,“ zavrčela Klaudie. Proč se do toho sakra zase nechala uvrtat? Vincenc samozřejmě chtěl jet taky – jen co se od Felixe dozvěděl, že mu známý u policie dal echo o případu, který patrně spadá do Felixovy *jurisdikce*. Ano, přesně takhle to řekl.

„Hmmm,“ řekla Klaudie. „Ty máš *jurisdikci*.“

„Jedeme tam,“ zajásal Vincenc. „Konečně budu moct mluvit s poldama bez toho, že by mě mlátili pendrekem.“

„Na to bych nesázel,“ zchladil ho Walter.

„Jedeš tam?“ otočila se Klaudie na Felixe.

Felix se zamyslel. „Někdo mě chce zabít, a krátce nato umře spousta lidí podivným způsobem. Co když to nějak souvisí? Měl bych to omrknout.“ Felix vstal a důrazně si utáhl pásek na županu. „Tak jdeme.“

„Počkej, ne že bych nevěřila ve tvé extravagantní způsoby, ale ani ty nemůžeš vyšetřovat vraždy v županu.“

„Nemůžu?“

„Ne, nemůžeš,“ řekla důrazně Klaudie.

Felix se usmál. „Challenge accepted!“ řekl hrdě.

„Jo!“ řekl Vincenc. Walter jen pohrdavě zavrtil hlavou a Klaudie opět hořce zalitovala okamžiku, kdy Felixovi půjčila flashku s prvními sezónami seriálu *Jak jsem potkal vaši matku*.

A tak tu teď byla. Zatímco Walter s Vincencem mířili do hotelu, kde chtěli zabít Felixe, ona stála na ulici lemované čínáky. Na ulici, kde leželo různě poházených osm mrtvých těl. S chlapem oblečeným v županu.

Felix přešel k policistovi, který si prohlížel jedno z těl. „Tak co?“ zeptal se ho. Policista vzhlédl a než stačil něco říct, Felix mu strčil pod nos svou falešnou průkazku. „Máte něco?“

„Máte na sobě župan,“ oznámil mu policista.

„Já vím,“ řekl Felix. „Byl jsem v utajení. Co máte?“

„Zatím kulový,“ řekl policista a přitom nespouštěl oči z Felixe. „Musí se na ně podívat doktor. A vyšetřovatelé. Já to tu jen hlídám.“

„A hlídáte skvěle,“ uznal Felix. „Ale čistě sportovně – jaký je váš odhad?“

Policista vstal a rozhlédl se. V postranní uličce, ve které někdo evidentně zkoušel, kolik vietnamských samoobsluh se vejde do jednoho domovního bloku (čtyři a jedno nehtové studio), leželo na obou stranách chodníku osm těl v kalužích krve. Muž, u kterého stáli, měl roztržštěnou hlavu, jak se naplno střetla s chodníkem. Ze zad mu trčela polámaná žebra jako pozůstatky křídel a nohy svíraly nepřirozený úhel. „Co byste asi tak řekl,“ odpověděl policista.

Felix se podíval na tělo. „Spadli ze střechy.“ Pak se rozhlédl po ostatních. „Z pěkně vysoké střechy.“ Kolem žádná pěkně vysoká střecha nebyla. „Nebo z letadla.“

„Jo, vypadá to tak. Kdyby...,“ ukázal směrem ke zpocenému muži v obleku, se kterým právě mluvila dvojice policistů, „... kdyby svědci netvrdili, že těsně před smrtí šli normálně po ulici. Prý jen spadli. Prostě se svalili na zem.“

Felix se sklonil k muži. Obličej měl napresovaný mezi kostky v dlažbě a mozek z puklé lebky vylézal ven jako zubní pasta z prasklé tuby. „To sebou tedy museli pěkně švihnout.“

„To tedy ano,“ odpověděl policista.

Felix sáhl do kapsy županu a před zraky překvapeného policisty vysypal ze solničky na dlaň pár zrněk soli. Lehce jiskřila. Magie.

Tak tím by se mnohé vysvětlovalo. Ale – má to něco společného s ním? Podíval se po tělech. Nikoho z mrtvých neznal. Ani místo či způsob smrti mu nic neříkaly.

Moc otázek a žádné odpovědi. To se Felixovi nelíbilo.

Podíval se policistovi na nákres. „Dávám dohromady, jak kdo stál,“ vysvětlil policista.

Hmmm. Někteří lidé, co stáli mezi mrtvými, normálně přežili. Vraždění se zdálo být čistě náhodné. Nebo jen zatím neměl ten správný klíč.

Felix si mobilem vyfotil seznamy svědků, mrtvol a rozložením místa činu. „Díky,“ řekl. „Dobrá práce.“

„Díky,“ řekl policista. A pak položil otázku, která mu už dlouhou dobu vrtala hlavou: „Mimochodem... Kde jste byl v utajení?“

„V Makytě Púchov,“ řekl Felix, zamával policistovi a zmizel pryč.

* * *

Před hotelem stála černá dodávka s černými skly. Kolem ní byla natažená policejní páska a v ní se motala spousta chlápků v bílých kombinézách, kteří dodávku zkoumali, jako by v ní hodlali objevit návod na výrobu zlata. Recepce obsadila policie a páčila informace z vyděšené slečny za přepážkou. Další policista se dohadoval s manželským párem s kufrem na kolečkách a špatnou náladou.

„Nebudeme tu ani minutu,“ říkala paní. „Nehodlám být někde, kde se na schodišti válí mrtvoly. Možná je to v Čechách normální, ale u nás ne.“

Alespoň to si Vincenc myslel, že říkala. Mluvila jazykem, kterému nerozuměl on ani policista, což v podstatě mohl být jakýkoliv jazyk kromě slovenštiny. A ruštiny. Tu se učil povinně na škole, a přes veškerou snahu se mu ještě nepovedlo všechno zapomenout.

„Adin, dva, try, čtyre, pjať... išol zajčik paguljat,“ oznámil Vincenc hotelové hale.

Hotelová hala se na něj podívala.

„Opakuju si ruštinu,“ vysvětlil Vincenc.

„Vy jste kdo?“ zeptal se policista.

„Turista,“ řekl Vincenc a ukázal na Waltera. „Přijel jsem tady se svým snoubencem do Prahy. Chceme se tu brát.“

Walter zrudnul. „Já nejsem –“

Vincenc ho nenechal domluvit. „Není ještě rozhodnutý, kde se ten krásný moment uskuteční. Stalo se tady něco? Chtěli jsme se ubytovat, ale –“

Policista udělal krok vpřed.

„Obtěžoval mě!“ řekl rychle Walter. „Tenhle člověk se na mě nalepil ještě na Můstku! Šel za mnou až sem, dělal mi celou cestu návrhy a chtěl po mně peníze! *La bourse ou la vie!* Pro-sím, pane *policier*, udělejte něco!“

„Hele,“ řekl Vincenc. Policista udělal krok směrem k Vincencovi a Vincenc se otočil a vypadl ze dveří.

„Merci,“ řekl Walter. „Děkuji mockrát. Už jsem se začínal bát. Šel jsem si na hotel pro věci a... Viděl jste sám.“

„Je tady spousta podivínů,“ uznal policista s pohledem upřeným na Waltera. „Bydlíte tady?“

„Pokoj 114,“ střelil od boku Walter. „Stalo se něco?“

„Kdy jste odešel z pokoje?“

„V sedm ráno. Chci toho stihnout co nejvíc. Přes rok nemám moc času. Moc vytížený, moc práce. Tak teď si to chci užít. Obrazit Prahu, udělat pár fotek...,“ vytáhl z kapsy mobil. „Mám nádherné fotky Svatého Víta,“ oznámil policistovi tónem drogového dealera, který propaguje své zboží. Policis-

ta zareagoval jako každý člověk, kterému chce někdo ukázat fotky z dovolené, a o krok ustoupil.

„Hmmm. Budeme s vámi potřebovat mluvit.“

„Jistě. Jsem vám k službám. Teď hned, nebo si můžu dojít na pokoj pro věci?“

Policista mávl rukou, ať jde dál. „Jeďte výtahem. Schodiště je uzavřené.“

Tak to nebylo dobré. Felix tvrdil, že ta krabice spadla někam pod schody. Pokud tam ještě je... A pokud ji nezapomněla policie... Tak se k ní stejně nedostane. A nemůže ani odejít, neboť by to vypadalo podezřele. Tak se na policistu jen přátelsky usmál, ještě jednou mu poděkoval za pomoc a odešel k výtahu. Z haly na něj nebylo vidět, takže místo prvního patra stiskl knoflík označený -1. Třeba bude mít kliku.

Sotva se zavřely dveře výtahu, zazvonil mobil. Walter si povzdychl a dal si ho k uchu.

„Doufám, že to k něčemu bylo,“ vystartoval Vincenc. „Jinak ti za to jednu natáhnu.“

„Ještě nevím,“ řekl Walter. „Policie to tu určitě prosmejčila.“

„Kdyby policie!“ syknul Vincenc. „Hádej, čím tu venku stojí auto.“

Dveře výtahu se s cinknutím otevřely. „Kiliána,“ řekl Walter temně.

„Jsi dobrej,“ uznal Vincenc. „Jak jsi to... Aha. Je tam s tebou, co?“

„Ano,“ řekl Walter. „Zavolám ti za chvíli. Doufám.“ Zaklapl telefon.

„Zdravíčko,“ řekl bodře Kilián, momentální šéf české pobočky Vatikánské vyšetřovací komise. „Zrovna jsem si říkal, kdo mi tady ještě chybí.“

* * *

Řídila Klaudie. Bylo to její auto, milovaná Toyota Yaris, polepená květinovými samolepkami, takže na to měla právo. „Myslíš, že to s tím atentátem na tebe nějak souvisí?“

„Mohlo by. Vypadá to podivně. Ale stejně tak to může být čirá náhoda. Nedělej předčasné závěry.“

Klaudie se ušklíbla. „To říká ten pravý.“

„Já předčasné závěry dělat můžu. Já jsem profík.“ Felix se Klaudii prohraboval v cédečkách. Fikkou na nich byla napsaná ženská jména, která Felixovi nic neříkala, maximálně tak Susane Vega. Strčil do přístroje jednu z těch, které mu nic neříkaly. Bylo to něco mezi šansonem a hity ze Studia Kamarád.

„Líbí?“ zeptala se Klaudie.

„Ještě se rozhoduju.“

„Uklidňuje mě to.“

„Potřebuješ uklidnit?“

Klaudie pokrčila rameny. „Když jsem byla mladší, milovala jsem smutné věci. Čím větší emo, tím lepší. Teď... teď mám radši, když je to veselé. Asi je to nějaká protiváha. V mládí je celý život skvělý, takže miluješ osudové tragické lásky a jsi emo a užíváš si utrpení..., protože se tě to netýká. Všechna ta bolest je někde tam venku, a když tě přestane bavit, jdeš domů. Jenže jak člověk stárne, tak najednou zjistí, že ten bezpečný barák je jenom iluze. Že stojí venku, v mrazu... A je rád, když se naopak může mrknout někam dovnitř a na chvíli si užít pocit, že všechno nestojí za hovno.“

„Páni,“ řekl Felix po chvíli.

„Jo,“ řekla Klaudie trochu napruženě. „Nic originálnějšího. Já vím.“

„Já na to prostě nemyslím,“ přiznal Felix.

„Nemyslíš?“

„Snažím se to nepříjemný potlačit a ignorovat. Zjistil jsem, že ideální je zamíchat své skutečné zážitky mezi to, co člověk viděl nebo četl. Aby si pak člověk už nebyl schopný vzpomenout, co se skutečně stalo jemu a co jenom slyšel.“

„To je přece nesmysl. To nejde.“

„Vážně? Neříkej, že se ti nikdy nestalo, že sis na něco vzpomněla, ale pak sis uvědomila, že se to nestalo tobě, ale že ti to jen nějaká kamarádka vyprávěla? Nebo že jsi o tom četla?“